

[Ebba Strange]

bl.a. ikke vende tilbage, men samtidig har de måske i mange tilfælde et meget større ønske om at vende tilbage end de indvandrere, der nu har valgt at slå sig ned i Danmark, og en forhåbning om, at forholdene i deres hjemland ændrer sig så meget, at de bliver i stand til at vende tilbage. Jeg kender i hvert fald flygtninge, som har gået i mange, mange år med den dér forhåbning, som aldrig bliver opfyldt, og det stiller dem i en ganske anden situation.

Knud Lind (FP):

Når man taler om, at udlændinge ikke ønsker at blive danske statsborgere, hænger det måske sammen med, at de forvejen har sociale goder og derfor ikke skønner det nødvendigt at blive danske statsborgere. Man kan se i den gule statistik – selv om man dårligt tør henvise til den – som jeg tidligere har nævnt, at det er et fåtal, og til støtte for min påstand vil jeg henvise til, hvad fuldmægtig i indenrigsministeriet fru Jane Herner sagde til Politiken den 22. september 1981:

»Årsagen til det lave tal må sikkert findes i det forhold, at en udlænding efter syv års ophold i Danmark er sådan nogenlunde sikker på at kunne blive her og nyde godt af vore sociale goder.«

Det er jo ret barske ord, i særdeleshed når det kommer fra indenrigsministeriet. Af statistikken fremgår det, at de indvandrere fra tredjelande, med hvem Danmark har sociale konventioner, som jeg tidligere har nævnt, kun i meget ringe omfang ønsker at blive danske statsborgere. I 1980 var der således kun 22 personer fra Tyrkiet, der blev danske statsborgere, og i 1981 blev det til 26 personer; fra Jugoslavien var det i 1980 59 personer og i 1981 48 personer, og det skal tages i betragtning, f.eks. når man taler om den tyrkiske befolkning her i Danmark, hvoraf der er omkring 16.000, at det er så små tal som 22 og 26.

Fremskridtspartiet mener, at udlændinge, der kan sørge for sig og sine, bør blive i Danmark. Fremskridtspartiet mener ikke som VS og SF, at vi skal give kriminelle udlændinge ophold i Danmark og slet ikke dansk indfødsret. Der er i tusindvis af lovlige udlændinge, der gerne vil til Danmark,

og derfor behøver vi ikke lige at modtage de kriminelle.

Jeg er i øvrigt overbevist om, at forslaget om kommunal valgret til udlændinge plus det nye forslag om udlændingelov – det vil sige mindretalsindstillingen – begge ville falde med et ordenligt brag, hvis de kom til en folkeafstemning.

Fremskridtspartiet mener, at man bør lægge vægt på undervisning i det danske sprog, men også her vil jeg gerne tale en lille smule om motivationen hos dem, som eventuelt skulle lære det danske sprog, for den er af og til meget ringe. Lederen af Ishøj indvandrerkontor, fru Edith Tabassum, siger om lysten til at lære dansk til Danske Kommuner nr. 18 af 1981:

»Deres motivation for dette er også fantastisk lille. Vi lavede sidste år en undersøgelse over 120 tyrkere fra 16 til 18 år, som alle var kommet inden for et par år, og som vi vidste ikke talte særlig godt dansk. Vi skrev til dem på tyrkisk, at vi nu i samarbejde med ungdomsskolen ville lave en klasse, hvor de kunne lære så meget dansk, at de kunne få en 9. klasses afgangsprøve i dansk. Der meldte sig én.«

Fremskridtspartiet er også imod mindretalsindstillingen i betænkningen om den nye udlændingelov. Der er forskellige ting, som vi er kede af. I Dansk Politi, nr. 6, 1983, siger hr. Holger Kjærboel, der er kriminalassistent og har 20 års erfaring i tilsynet med udlændinge, om et af de eksempler, hvordan det kan gå, hvis man følger denne mindretalsindstilling:

»En udlænding indrejser i Danmark og indgår efter kort tids ophold ægteskab med en dansk statsborger, hvilket giver ham hans første opholds- og arbejdstilladelse. Efter seks måneders ophold begår han vold med døden til følge mod hustruen. For denne forbrydelse idømmes han 3½ års fængsel, som han efter passende råd fra sin advokat afsøner fuldt, for så har han været her i over fire år og kan, jfr. mindretallets forslag, ikke udvises. Er det rimeligt?«

Således skriver man altså i Dansk Politi nr. 6 af 8. april 1983. Vi må fra politiets side og især fra tilsynets side, give dem ret i, at mindretallets indstilling er urimelig.

Anne Grete Holmsgård (VS):